

Édes barátom!

(Ma egy hete mutatla be magát nálunk ügyes szép fiad, s ennek befordulóján alkalmas veszek viláskolni leveledre. Bizony, meg nem ismerükt volna Gyulát: s én az élő pravából nem is értem, kicsoda Gyula (kezdek nagyobb hallani mint eddig) s idegen módra „kesvékelsem,” míg nőm nem is merelke, kicsoda. Lakti azonban nem rég látra, s természetesen őt minijárt ott folyókat, a hol elmaradt az ismerettség. Azóta nem jött hozzánk Gyula, pedig kértük, hogy sürűn látogasson. Kiheső, sok dolga van, ismeretlen városban keíves annyit, keívesen neki járni, mintha ismerne a helyet. Kancu beiratásait már elvégezte, szálta'sa, kofkja van: így elután csak a tanulá'sat lesz elfoglalt. Szállása egy kis, se' drága, mint mondá 18 fros fizetnek ketten; igaz hogy a szállásodat igen ráért, ják most, de ha elműlik az országgyűlés melynek nyulpartnyi élesei jő'sat mindenki jótányosabb szállás után nézzen Gyula. Keíves voltna úgy ebédre mire is gyakran megkíni, hogy inkább a családhoz tartozónak is, merje is éreke magát: de nőm kéíves nem bír állandó eseté'dre jő'sat tenni, s e miatt kéívesetene'k vagyunk kore'smából hozatni edelt. Kancu a tél folyán csak majd ráme'ketünk talán, hogy családiasabbán éljünk, ne ily nagyvárosilag, mint pár hónap óta.)

Levegőségünk iránti részvételeket, a mint megírta,
tan is tudtam, kipróbáltam; úgy most szívből
köszönöm. Égased van: ilyenkor a vigasztalás
nem sokat ér: nekiünk, az első hűség és hűn-
ság alatt, valóban terhünkre is volt. Aként
nem hogy vártam volna barátainktól amaz első
időben: de féltem róla, azon gyötrelmetől, hogy
nekem a vigasztalásomat képen esztendő periódus-
sorban meg kelljen köszönnöm. — Akóta már
félünk — félünk többet is: ez által enyhült
némielég annak az egynek kizárólagos volta.
De azért megmarad — meg, utolsó lehelletig!

Találkád, hogy bajosan látom én már vala-
melyik Ordélyt: Harminck esztendőig láttam a sz-
vében, ifjú voltam, kedvem is lett volna utazni:
ha akkor nem mentem, annál kevesebb képeket most
fel magamról oly váratlanul jellemezt. Alkalával
és hiányaival sem sokat sűrödöm már: az én
napjaim úgy vannak kelle' jellemezve derékra,
hogy a mi megmarad, az már csak módosítás,
megjelölés, és ebbe' után pipálni való. Versükünk
első perim, legalább én magyont. Nekem a
munkára nyugalom, gondtalan élet kellene, bá-
nértani élet: subjectiv bajaimból nem sokat tudok
én csinálni: a mi nekem fáj, fáj mint az
oldalnyitallás, és nem ad symphonikus hangot.
Már fájdalom az, a mit az ember oly szép
rigmusorba tud szedni. Hogy pedig objective
irakásat valamit, az kellene, hogy subjective
ne zaklasson a jóra, a hivatás, a gond, mint az
igavonó marhát.

Azt okorom tenned, ha fellátogatnál Pest-
re, hová már több érdeklődés volna, mint egy-
re. De a „tilli-sullis”-in már csak ~~Lxxxxxx~~
barátságok hagynak. Ő még a hajdani fia-
sal eueher: közelebb is nagy, költői név,
napos ült. Irigylem a keletét. Akkor ugyan,
mint hallom, kive' megjárta: valami nagy
kórházát akasztottak vala - a nyarába, mit
egész este sa' viselt, de kimenve' Lixonyos
inacshetikus helyre, ott felede magát ko-
rúrástól - úgy keresték meg reggel. Nem tu-
dom, mennyi belőle igar, hanem annyi áll,
hogy L. barátunk most is a régi, sőt már....
régibb. Pedig nagy fia van, most hossa fel
ő is Pezre a Gyuláját.

Tompáról régiesen hallottam - de csak ro-
jtot. Kibaja van freginynek, s hozzá
iszonyú türelmetlen lelke. Nem reméli, hogy
kigyógyuljon - s békésen hogy él. Így múltan
él, egymás után, édes barátság.

(Külső Károly még nincs itt - nem látta
legalább. Ő most a legboldogabb valamennyi-
ünk közt. Lászik is rajta: oly kövér, mint
egy serfőző.)

Azonban elég ennyi oly röst levélíró sőt mint
- mi kesken. Szíves tiszteletet a kedves
Könyvtárnak, a gyermekes csókotom (Puhika
már aprehendálna, úgy-e?) téged pedig ölellet

állando' barátod
Arany János

1877

